

دوشنبه 16 دی 1392 - 4 ربیع الاول 1434 - 6 ژانویه 2014

سقوط دولت نظامی «غلامرضا ازهاری» و آغاز به کار دولت «شاپور بختیار» (1357 ش)

16 دی 4 ربیع الاول 6 ژانویه

* 16 دی در گذر تاریخ

* سقوط دولت نظامی «غلامرضا ازهاری» و آغاز به کار دولت «شاپور بختیار» (1357 ش)
اشاره:

پس از آن که شاپور بختیار به عنوان نخست وزیر رژیم پهلوی معرفی شد، وی در شانزدهم دی ماه 1357، با معرفی اعضای کابینه خود، قدرت را به طور رسمی در دست گرفت. کابینه بختیار در حالی روی کار آمد که نهضت اسلامی، سراسر کشور را فراگرفته بود و هیچ قدرتی در رژیم، توان رویارویی، مقابله و سرکوب نهضت را در خود نمی‌دید. بختیار به عنوان آخرین نخست وزیر دوران ننگین پهلوی سعی کرد با اعطای امتیازات گوناگون به مردم، سیل اعتراضات را کاهش دهد. وی پس از معرفی وزیران خود، رئیس برنامه‌های دولت را به اطلاع نمایندگان مجلس و مردم رساند که اهم آن‌ها عبارت بودند از: انحلال ساواک، محاکمه سریع غارتگران، رسیدگی به کارهای خلاف گذشته، آزادی کلیه زندانیان سیاسی، لغو تدریجی حکومت نظامی، ایجاد همکاری نزدیک بین دولت و حوزه‌های علمیه و روحانیان و بالاخره ایجاد امنیت اجتماعی در پناه قانون. ولی تمام تلاش او با شکست مواجه گردید و علی رغم سعی وافر او در نگاهداشتن دولت خود و سلسله پهلوی، کابینه بختیار سرانجام پس از پنج هفته پرماجر، سقوط کرد. با سرنگونی دولت بختیار، عمر رژیم پهلوی و دوران 2500 ساله ستم شاهی پایان یافت و حکومت الله بر کشور حاکم گردید.

* پیام امام خمینی به مناسبت روی کار آمدن دولت بختیار (1357 ش)

اشاره:

حضرت امام خمینی(ره) پس از روی کار آمدن دولت بختیار طی پیامی به ملت ایران فرمودند: «من به عموم ملت دلیر ایران اعلام می‌کنم که رژیم سلطنتی، غیرقانونی و مجلسین، غیرملی و غیرقانونی و حکومت غاصب، غیرقانونی و یاغی است. اینک چند مطلب را لازم می‌دانم تذکر دهم: کارمندان وزارتخانه‌ها، وزرای فاسد غیرقانونی را نپذیرند و از آنان اطاعت نکنند و در صورت قدرت، به وزارتخانه‌ها راه ندهند. ملت از دادن مالیات مطلقاً و از دادن پول آب و برق و تلفن خودداری کنند و از آن چه اعانت به دولت است احتراز کنند. در اجرای دستور رهبری نهضت اسلامی، حضرت امام خمینی(ره)، بعضی از وزارتخانه‌ها، وزرای جدید را به وزارتخانه راه ندادند و تظاهرات‌ها نیز ادامه یافت.

* حماسه خونین شهدای هویزه و شهادت دلاورمردان اسلام و فرمانده آنان شهید «علم‌الهدی» (1359 ش)
اشاره:

در آذر 1359 ش پس از شکست بیش از دو گردان از نیروهای عراقی در جنوب سوسنگرد به وسیله سربازان اسلام، یک گروهان از برادران سپاه اهواز جهت محافظت از هویزه به آن شهر اعزام شدند. در آن حال بنی‌صدر، دستور تخلیه هویزه از نیروهای سپاهی را صادر و محافظت از آن شهر را به ارتش محوّل کرد که با مخالفت و پیگیری محمدحسین علم‌الهدی فرمانده گروهان سپاه هویزه، این دستور لغو گردید. سرانجام هفته بعد، قرار عملیات مشترک ارتش و سپاه گذاشته شد که با پیشروی‌هایی همراه بود. اما به دلیل نرسیدن مهمات و پاتک دشمن، نیروهای خودی مجبور به عقب‌نشینی شدند. در این میان بیش از یکصدتن از برادران پاسدار، جهاد سازندگی و دانشجویان پیرو خط امام از جمله سیدمحمد حسین علم‌الهدی تا آخرین قطره خون به دفاع از ایران اسلامی پرداخته و به دیدار پروردگار خود نائل آمدند. این رشادت‌ها بود که حماسه هویزه را آفرید. به مناسبت حماسه غرورآفرین رزمندگان اسلام در حراست از این شهر و به دلیل حضور دانشجویان رزمنده در این نبرد، این روز با عنوان روز شهدای دانشجو نامگذاری شده است.

* صدور بیانیه دبیر کل سازمان ملل متحد در محکومیت کاربرد سلاح های شیمیایی توسط عراق (1365 ش)
اشاره:

در طول 8 سال جنگ تحمیلی شورای امنیت و سازمان ملل در بیانیه های خود جنگ ایران و عراق را تجاوز تلقی نکردند بلکه از

آن تحت عنوان « برخورد » و « منازعه » که به درگیریهای پایین تر از تجاوز اطلاق می‌شود، نام بردند. تکرار این رویه در قطعنامه و بیانیه‌های بعدی شورای امنیت، باعث جری شدن صدام حسین در استفاده از تسلیحات پیشرفته تر و حتی شیمیایی به رقم ممنوعیت آن شد. با پیروزی قوای ایران در عملیات بیت المقدس که منجر به بازپس گیری خرمشهر گردید، شورای امنیت سکوت سنگین بیست و یک ماه و پانزده روزه خود را نسبت به تجاوز عراق شکست و قطعنامه 514 را درباره پایان دادن جنگ در 12 ژوئن 1982 (21 تیر 1361) صادر نمود. در پی تأیید هیات اعزامی سازمان ملل به منطقه درگیری میان ایران و عراق مبنی بر کاربرد سلاح شیمیایی توسط عراق، «خاویر پرز دو کوئیار» دبیرکل وقت سازمان ملل گزارش هیات را به شورای امنیت تحویل داد و شورا ضمن صدور بیانیه ای در 30 مارس 1984 (دهم فروردین 1363) بدون ذکر نام کشور عراق، کاربرد سلاح شیمیایی را برای اولین بار در جنگ ایران و عراق به شدت محکوم کرد. در هشتم مارس 1984 (6 اسفند 1363) دبیرکل مجدداً به درخواست ایران، هیاتی را برای بررسی کاربرد سلاحهای شیمیایی توسط عراق علیه ایران اعزام داشت. این گروه پس از کسب نظر موافق عراق، عازم آن کشور نیز شدند و پس از تحقیق و بازرسی، نظر ایران در مورد کاربرد سلاح شیمیایی قوای عراقی علیه ایران را تأیید کردند. اما دبیرکل در گزارشات خود- در 26 مارس (پانزدهم اردیبهشت) - به شورای امنیت، فقط به ابراز تاسف از کاربرد سلاح شیمیایی بدون ذکر نام کشور عراق بسنده کرد. بدنبال شدت یافتن حملات شیمیایی عراق در مناطق جنگی ایران، شورای امنیت یکبار دیگر در 25 آوریل (پنجم اردیبهشت 63)، به کارگیری سلاحهای شیمیایی علیه ایران را بدون ذکر نام عراق، به شدت محکوم نمود. دو سال بعد یعنی در سال 1365 در پی گزارش گروهی از کارشناسان اعزامی سازمان ملل متحد به جبهه‌های جنگ ایران و عراق که مؤید کاربرد سلاحهای شیمیایی توسط عراق علیه ایران بود، دبیرکل (در 16 مارس 1986) و هم شورای امنیت (در 21 مارس)، عراق را به خاطر استفاده از این سلاحها محکوم نمودند. این اولین بار- اول فروردین 1365- در طول جنگ عراق علیه ایران بود که با ذکر نام عراق، به کارگیری سلاح شیمیایی علیه نیروهای ایرانی را محکوم کردند. در چهاردهم مه 1987 (24 فروردین 1366) شورای امنیت در پی تأیید مجدد گروه اعزامی دبیر کل مبنی بر کاربرد سلاح شیمیایی عراق علیه ایران بار دیگر طولانی شدن درگیری و استفاده مکرر از سلاح شیمیایی را محکوم کرد. بر اثر تلاش گروه مزبور پیش نویس یک قطعنامه جدید که حاوی نکات جدیدی بود، در تاریخ 21 ژوئن 1987 (31 خرداد 1366) تهیه شد و سرانجام در 20 ژوئیه 1987 (29 تیر 1366) شورای امنیت با تأکید بر مواد 39 و 40 منشور ملل متحد، مفصل ترین، اجرایی ترین و آمرانه ترین قطعنامه را تحت عنوان قطعنامه 598 به تصویب رساند. تیم کارشناسی شورای امنیت به سرپرستی «عبدالحیم فرحی» معاون وقت دبیر کل سازمان ملل در سال 1370 خسارات وارده به ایران را طی 8 سال جنگ تحمیلی مبلغ 100 میلیارد دلار محاسبه کرد که ایران آنرا نادرست خواند و میزان واقعی آن را یک تریلیون دلار اعلام کرد. با صدور قطعنامه 598 در سال 1987 قرار شد کمیته ای در سازمان ملل تشکیل شده و مقصر در جنگ و میزان خسارات تعیین و صندوق بین المللی برای کمک به خسارت دیدگان جنگ ایران و عراق تشکیل گردد اما هیچگاه این موارد شکل نگرفت! این درحالی است که در پی جنگ چند ماهه عراق علیه کویت در سال 1991 کمیسیونی تحت عنوان کمیسیون غرامت (UNCC) در سازمان ملل شکل گرفت که عراق را موظف کرد از محل درآمد فروش نفت غرامت خسارات مردم و دولت کویت درجنگ را بپردازد که این کمیسیون همچنان فعال است.

* روز شهدای دانشجو (یادواره حماسه دانشجویان شهید هویزه)

اشاره:

در آذر 1359 ش پس از شکست بیش از دو گردان از نیروهای عراقی در جنوب سوسنگرد به وسیله سربازان اسلام، یک گروهان از برادران سپاه اهواز جهت محافظت از هویزه به آن شهر اعزام شدند. در آن حال بنی‌صدر، دستور تخلیه هویزه از نیروهای سپاهی را صادر و محافظت از آن شهر را به ارتش محوّل کرد که با مخالفت و پیگیری محمدحسین علم‌الهدی فرمانده گروهان سپاه هویزه، این دستور لغو گردید. سرانجام هفته بعد، قرار عملیات مشترک ارتش و سپاه گذاشته شد که با پیشروی‌هایی همراه بود. اما به دلیل نرسیدن مهمات و پاتک دشمن، نیروهای خودی مجبور به عقب‌نشینی شدند. در این میان بیش از یکصدتن از برادران پاسدار، جهاد سازندگی و دانشجویان پیرو خط امام از جمله سیدمحمد حسین علم‌الهدی تا آخرین قطره خون به دفاع از ایران اسلامی پرداخته و به دیدار پروردگار خود نائل آمدند. این رشادت‌ها بود که حماسه هویزه را آفرید. به مناسبت حماسه غرورآفرین رزمندگان اسلام در حراست از این شهر و به دلیل حضور دانشجویان رزمنده در این نبرد، این روز با عنوان روز شهدای دانشجو نامگذاری شده است.

* نمایشگاه قرآن ایران در کراچی افتتاح شد.(1349ش)

* دولت ورود میوه را آغاز کرد و سود بازرگانی آن را به نصف تقلیل داد(1351ش)

* شرکت هواپیمای ملی ایران بهای پروازهای داخلی را 40 درصد افزایش داد(1352ش)

* سیل، طوفان در خوزستان، گیلان و آذربایجان شرقی بیداد کرد و خسارات سنگینی به بارآورد (1354ش)

* به دنبال حمله دانشجویان ایرانی به سفارت ایران در کپنهاک وزیر خارجه دانمارک برای عذرخواهی به تهران آمد (1356ش)

* 4 ربیع الاول در گذر تاریخ

* بیرون آمدن پیامبر اسلام از غار ثور پس از سه شبانه روز و حرکت به سوی مدینه (1ق)

اشاره:

پیامبر اکرم (ص) پس از سه شبانه روز مخفی بودن در غار ثور، در روز چهارم ربیع الاول سال اول هجرت به سوی مدینه حرکت نمود. آن حضرت را در غار ثور، ابوبکر بن ابی قحافه همراهی می کرد. حضرت علی (ع) و برخی از نزدیکان پیامبر (ص)، شبانه به این غار رفت و آمد می کردند. پس از هجرت پیامبر اکرم (ص) از مکه، حضرت علی (ع) سفارش ها و خواسته های آن حضرت در مکه را برآورده نمود و خانواده پیامبر اکرم (ص) را به سوی مدینه به حرکت درآورد.

* آغاز حمله ی «ملک محمود سیستانی» به مشهد (1122 ق)

اشاره:

در دوره ی سلطنت شاه سلطان حسین پسر شاه سلیمان صفوی دامنه ی طغیان و شورش در بسیاری از مناطق ایران از جمله قندهار و هرات وسعت یافت. در این میان ملک محمود سیستانی نیز که خود را از بازماندگان صفاریان می دانست به مشهد حمله کرد و در خراسان حکومت مستقلی تشکیل داد.

* درگذشت فقیه جلیل «شیخ یوسف بحرانی» عالم محدث و محقق بزرگ (1186 ق)

اشاره:

شیخ یوسف بحرانی، فقیه، محدث، محقق و نویسنده ی معروف قرن دوازده هجری قمری بود. او شرح حال خود را در مقدمه ی کتابی به نام لوءلوء البحرين آورده است بر اساس نوشته های این کتاب، بحرانی نزد پدرش خواندن و نوشتن و مقدمات علوم دینی را آموخت. سپس برای تکمیل تحصیلات خود رهسپار بحرین و مکه شد. پس از حج به ایران آمد و از آنجا که محیط ایران راحیطی مناسب برای سکونت خویش یافت، در شهر فسا در استان فارس اقامت نمود و به کار تدریس، تحقیق و تالیف مشغول شد. در همین زمان، او نگارش مشهورترین کتاب فقهی خود به نام الحدایق الناظره را آغاز کرد و بعدها به نام همین کتاب، به صاحب حدایق شهرت یافت. بحرانی در مجموع، 32 اثر تالیفی دارد که از بین آن ها می توان به کتاب های انیس المسافر و جلیس الخواطر اشاره کرد. شیخ یوسف بحرانی از اساتید آیت الله سید محمد مهدی بحر العلوم می باشد. وفات این عالم شهیر در کربلا روی داد و در حرم مطهر امام حسین (ع) مدفون گردید.

* تسخیر شهر تاریخی نیشابور توسط نیروهای اسلام (42 ق)

* 6 ژانویه در گذر تاریخ

* تشکیل کشور رومانی در اروپای شرقی (1861م)

اشاره:

سرزمین رومانی در اروپای شرقی، در طول قرن ها، صحنه تاخت و تاز اقوام مختلف از رومیان و بلغاری ها و مجارها تا مغول ها و عثمانی ها بوده و از قرن پانزده میلاد به بعد، بخشی از قلمرو امپراتوری عثمانی به شمار می رفت. تا اینکه در نیمه دوم قرن نوزدهم از سلطه عثمانی رهایی یافت و درصدد حکومتی واحد برآمد. در نهایت طرح ایجاد کشور رومانی در روز سیزدهم دسامبر 1859م با اتحاد دو شهر کوچک به نام مولداوی و والاشی پایه گذاری شد و پس از دو سال، ایالات و شهرهای دیگری نیز به این اتحادیه ملحق شدند و بدین ترتیب در روز ششم ژانویه 1861م، کشور رومانی تشکیل شد. رومانی با 500/237 کیلومتر مربع مساحت در اروپای شرقی و در ساحل شمال غربی دریای سیاه قرار دارد. کشور رومانی در نهایت در 13 ژوئیه 1878م استقلال یافت.

* غسل تعمید «حضرت عیسی (ع)»

اشاره:

تعمید یکی از «هفت آیین مقدس» است که کلیساها و مسیحیان آن را برگزار می کنند. این عمل از قواعد مقدس دینی بود که قبل از حضرت مسیح (ع) رواج داشت و توسط حضرت عیسی (ع) جزء فرایض قرار داده شد. تعمید عبارت است از یک نوع

شستشوی خاص که بر حسب نوشته قاموس کتاب مقدس، از وظایف کلیساست که باید در مورد پیروان خود انجام دهد؛ ولی، چگونگی این عمل از نظر کاتولیک‌ها و پروتستان‌ها متفاوت است. پروتستان‌ها، آن را وسیله توفیق و سبب وقف در راه خدمت به خدا می‌دانند، اما کاتولیک‌ها معتقدند که این شستشو، گناه موروثی را از انسان پاک می‌کند و شیطان را از وی دور می‌سازد و اگر طفلی بدون تعمید از دنیا برود روح شیطان در وجود او باقی می‌ماند. تعمید برای اموات نیز مسئله‌ای است که به اعتقاد برخی مسیحیان انجام می‌شود و گاهی فردی زنده به جای مرده‌ای تعمید داده نشده، تعمید داده می‌شود.

* تولد «ژاندارک» یکی از شخصیت‌های نامدار فرانسه (1412م)

اشاره:

ژاندارک یا دوشیزه اورلئانی، قهرمان ملی فرانسه در 6 ژانویه 1412م در فرانسه به دنیا آمد. وی را زنی دیندار، متقی و اهل مکاشفه و مراقبه و مدعی نوعی الهام خوانده‌اند. ژاندارک ادعا می‌کرد الهاماتی غیبی به او می‌رسد که وی را به قیام برای نجات فرانسه از سلطه انگلیس می‌خوانند. از این رو پس از زحمت فراوان، به فرماندهی عده‌ای از نیروهای فرانسوی رسید و در نبردهای متعدد، قوای انگلیسی را شکست داد. در نهایت در یکی از جنگ‌ها بر اثر جراحتی که برداشت به دست دشمن افتاد و او را محاکمه کردند. ژاندارک با کمال سادگی و شجاعت و جسارت از خود دفاع کرد. سرانجام دادگاه قرون وسطایی تفتیش عقاید او را تکفیر و به الحاد و ارتداد و فساد عقیده متهم و به زنده سوختن محکوم ساخت. ژاندارک را در 30 مه 1431م در 19 سالگی زنده زنده سوزاندند. این زن مبارز، پس از سال‌ها و قرن‌ها، هنوز هم قهرمان ملی و یکی از اسطوره‌های فرانسه به شمار می‌رود.

* آغاز سفر «فرناندو ماژلان» دریانورد مشهور پرتغالی به دور دنیا (1520م)

اشاره:

فرناندو ماژلان در سال 1470م در پرتغال به دنیا آمد و از جوانی به دریانوردی روی آورد. وی به منظور پیدا کردن راه‌های دریایی، در اقیانوس‌ها گردش می‌کرد و در یکی از این سفرها بود که تنگه معروفی را در جنوب قاره آمریکای جنوبی کشف کرد که به نام او معروف شد. وی در 6 ژانویه سال 1520م با سه کشتی سفر خود را آغاز کرد و راه اقیانوس کبیر را در پیش گرفت. این کشتی‌ها به فرماندهی ماژلان به مدت سه ماه و نیم در اقیانوس پیش رفتند و علی‌رغم اتمام غذا و تحمل سختی‌های بسیار، در ششم اوت 1521م به یکی از جزایر فیلیپین رسیدند. در آنجا، ماژلان به دلیل دخالت در اختلاف بومی‌های این جزیره کشته شد، ولی کشتی‌های دیگر به راه خود ادامه دادند. این سفرها هرچند باعث کشف مناطق ناشناخته دنیا می‌شد، ولی زمینه‌ای برای غارت و استعمار این مناطق را برای دولت‌های متبوع کاشفان فراهم می‌آورد که گاه صدها سال بر آن حکمرانی می‌کردند.

* تولد «زنوبه گرام» فیزیکدان برجسته بلژیکی و مخترع دینام (1826م)

اشاره:

زنوبه تنوفیل گرام، مخترع و فیزیک‌دان بلژیکی در ششم ژانویه 1826م متولد شد و پس از پایان تحصیلات خود به تحقیقات فنی پیرامون ساختن یک مرکز تولید جریان دائم برق روی آورد. وی از 19 سالگی به کار تحقیق در رشته فیزیک مشغول شد. نتیجه تحقیقات گرام، اختراع دینام بود که به وسیله آن می‌توان جریان‌های دائم یا متناوب برق را به نقاط دور دست انتقال داد و از آن بهره‌برداری کرد. وی در سال 1872م اجازه انحصار اختراع ماشین برق با جریان متناوب را دریافت نمود و در همان سال دینام خود را در معرض نمایش قرار داد و باعث ایجاد تحولاتی در صنعت گردید. زنوبه تنوفیل گرام سرانجام در 25 دسامبر 1901م در 75 سالگی درگذشت.

* مرگ «تئودور روزولت» رئیس جمهور پیشین امریکا (1919م)

اشاره:

تئودور روزولت بیست و ششمین رئیس جمهور امریکا در 27 اکتبر 1857م به دنیا آمد. وی از جوانی وارد فعالیت‌های سیاسی شد و با عضویت در حزب جمهوری خواه امریکا، به معاونت رئیس‌جمهور ایالات متحده دست یافت و با ترور رئیس‌جمهور وقت، در سال 1901م به ریاست جمهوری این کشور رسید. روزولت در اولین سال حکومتش، حضور نظامی امریکا در کوبا را که قبلاً به اشغال ایالات متحده درآمده بود تقویت کرد و این کشور را رسماً تحت‌الحمايه نمود. در این زمان بود که پایگاه عظیم دریایی امریکا در کوبا موسوم به گوانتانامو که از جمله پایگاه‌های بزرگ امریکا در محدوده دریای کارائیب در آمریکای مرکزی محسوب می‌شود تأسیس شد و بعدها به عنوان یک زندان غیرقابل نفوذ و اسرارآمیز مورد استفاده قرار گرفت، به طوری که در طی دهه‌های بعد، امریکا مظنونان به حوادث تروریستی را بدون رعایت ضوابط بین‌المللی به این مکان می‌آورد و با اعمال شدیدترین تدابیر امنیتی و شکنجه‌های دهشتناک، زندانیان را به اعتراف وادار می‌کرد. از جمله حوادث مهم دوران حکومت روزولت، جدا شدن پاناما از کلمبیا و آغاز عملیات احداث کانال پاناما بود. اکثر مورخان، جدا شدن پاناما از کلمبیا را ناشی از حمایت دولت تئودور روزولت از شورش‌های مردم این سرزمین می‌دانند. اقدام دولت روزولت در حمایت آشکار از تجزیه طلبان پاناما و احداث اجباری کانال، چنان زشت و تجاوزکارانه جلوه کرده بود که در آن زمان مورد ملامت اکثر دولت‌های جهان قرار گرفت. از اقدامات مهم روزولت، میانجی‌گری در جنگ دو ساله روسیه و ژاپن و پایان دادن به این جنگ بود که با این عمل،

موفق به دریافت جایزه صلح نوبل هم شد. همچنین تخریب و انهدام کامل شهر سانفرانسیسکو در جریان زلزله بی‌سابقه این شهر از حوادث دیگر دوران حکومت روزولت است. جمله معروف «چوب‌دستی بزرگی بردار ولی به نرمی سخن بگوی»، از سخنان روزولت است که نشان‌دهنده خوی نفاق و ستیزه‌جویی اوست. روزولت دو دوره کامل یعنی تا سال 1909م بر امریکا حکومت کرد و سرانجام ده سال پس از آن در ششم ژانویه 1919م در 62 سالگی درگذشت.

* مرگ «هیروهِیتو» امپراتور پیشین ژاپن (1989م)

اشاره:

هیروهِیتو امپراتور اسبق ژاپن در سال 1901 به دنیا آمد و در سال 1926م پس از مرگ پدرش، به امپراتوری ژاپن رسید. در سال‌های اولیه امپراتوری هیتو، اقتصاد ژاپن رو به ضعف نهاد و نظامیان در کشور قدرت گرفتند. جنگ چین و ژاپن بر سر تصرف سرزمین منچوری در اثر همین وضعیت بود، هر چند بسیاری معتقدند که ضعف هیروهِیتو در برابر نظامیان باعث این جنگ‌ها گردید. او در نطق تاریخی خود در سال 1945م و پس از بمباران هسته‌ای شهرهای هیروشیما و ناکازاکی توسط امریکا شکست ژاپن را اعلام کرد. وی بعدها به عنوان پادشاه سمبلیک کشور، اشتغال سیاسی خاصی نداشت و به عنوان یک طبیعی‌دان برجسته به کارهای علمی مشغول بود. هیروهِیتو طولانی‌ترین دوره امپراتوری جهان در قرن بیستم را در ژاپن بر عهده داشت و آخرین رهبر دوران جنگ جهانی دوم بود. وی عملاً از 19 سپتامبر 1988 تا پایان عمرش در ششم ژانویه 1989م، به مدت 111 روز به دلیل ابتلا به بیماری سرطان در بیمارستان بستری بود و در موقع مرگ، تنها هجده کیلوگرم وزن داشت. پس از مرگ هیروهِیتو در 88 سالگی که 62 سال بر ژاپن پادشاهی کرده بود، پسرش اکی هیتو به عنوان امپراتور جدید ژاپن انتخاب شد.

* تولد «الکساندر دوما» «پسر» نویسنده برجسته فرانسوی (1824م)